



בש"פ 6524/15 - אברהם בוארן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6524/15

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

המבקש: אברהם בוארן

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 27.9.2015 בעמ"י 43405-09-15 שניתנה על ידי כבוד השופטת הבכירה נ' אהד

בשם המבקש: עו"ד באסם חתו

החלטה

1. לפני בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת הבכירה נ' אהד) מיום 27.9.2015 בגדרה נדחה בעיקרו ערר המבקש על החלטת בית משפט השלום (כב' השופט ד' קלייטמן) מיום 24.9.2015 שהורה על מעצר המבקש עד להחלטה אחרת, לאחר קבלת תסקיר בעניינו, במסגרת הליך של בקשה למעצר עד תום ההליכים.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפת שוטר. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 7.9.2015 הוזעקו שוטרים לבית משפחת המבקש על-ידי בני משפחתו נוכח התנהגותו האלימה של המבקש כלפיהם. שני השוטרים שהגיעו ניסו להרגיע את המבקש וביקשו ממנו להתלוות אליהם, אולם המבקש סרב, נטל סכין מטבח,

עמוד 1



החזיק אותה בסמוך לבטנו ואיים לפגוע בעצמו. השוטרים ניסו להניא את המבקש מלעשות כן, ומשלא עלה בידיהם השתלטו עליו ואזקו אותו. לאחר מכן, בעת ליווי של המבקש אל הניידת, קילל המבקש את השוטרים, התפרע, הניף את ידיו ונשך אותם. בהמשך נשך שוב את אחד השוטרים, בעט בו ברגלו ובגבו, וכן ניסה לנשוך את השוטר השני, שרט אותו ונגח בו במצחו. לשוטרים נגרמו חבלות.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה למעצר המבקש עד תום ההליכים נגדו. בית המשפט הורה על מעצר המבקש עד לקבלת חוות דעת פסיכיאטרית בעניינו. חוות דעת פסיכיאטרית הוגשה. נקבע בה כי המבקש כשיר לעמוד לדין. לפיכך, הורה בית המשפט - בהחלטה מיום 24.9.2015 - לאחר שבחן את חומר הראיות וקבע כי קיימות ראיות לכאורה שאינן מצויות ברף הנמוך, וכן כי אין מקום לשחרר את המבקש לחלופת מעצר בפיקוח בני משפחתו, כפי שהציע המבקש, על המשך המעצר עד להחלטה אחרת. נקבע כי שירות המבחן יערוך תסקיר בעניינו של המבקש וכי דיון המשך יקבע ליום 22.10.2015.

4. על החלטה זו ערר המבקש לבית המשפט המחוזי. עררו נדחה. בית המשפט המחוזי הדגיש, כי לא מדובר בהחלטה סופית של בית משפט השלום; כי באת כוח המשיבה הצהירה לפני בית משפט השלום בפתח הדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים כי בראייתה אין מקום למעצר עד תום ההליכים אלא לשחרור בחלופה, אך בשל מצבו הנפשי של המבקש נכון לבחון את החלופה; וכי המסוכנות הנשקפת מן המבקש עולה מהמעשים המיוחסים לו ומחוות הדעת הפסיכיאטרית. עם זאת, הורה בית המשפט לשירות המבחן להקדים ולהגיש לבית משפט השלום תסקיר עד ליום 14.10.2015. יצוין כי בהחלטת בית המשפט נכתב כי דיון בעניינו של המבקש קבוע למועד האמור, אולם כעולה מהבקשה הדיון הקבוע במועד זה הוא דיון במסגרת ההליך העיקרי בעניינו של המבקש ולא במסגרת הבקשה למעצר עד תום ההליכים.

5. על החלטתו של בית המשפט המחוזי הוגשה בקשת הרשות לערור שלפני, שבמסגרתה טוען המבקש כי היה על בית משפט קמא לשחררו לאלתר ללא צורך בהמתנה לתסקיר של שירות המבחן. ראשית, משום שלדעתו לא ניתן לעצור נאשם עד תום ההליכים כשהעונש הצפוי לו בהתאם לרף הענישה הנוהג, בהתחשב בגילו הצעיר ובכך שהוא נעדר עבר פלילי, הוא לכל היותר מאסר על תנאי. שנית, משום שהעבירה המיוחסת לו והנסיבות שאפפו את ביצועה לא מקימות עילת מעצר. ושלישית, משום שלדעת המבקש לא נשקפת ממנו מסוכנות וחששו של בית משפט קמא, שביסס את קביעתו בין היתר על חוות הדעת הפסיכיאטרית, לא היה מבוסס דיו.

6. דין הבקשה להידחות. כידוע, רשות לערור על החלטה בענין מעצר תינתן ככלל כאשר הבקשה מעוררת שאלה בעלת חשיבות כללית החורגת מעניינם של הצדדים להליך או בהתקיים נסיבות חריגות המצדיקות זאת (בש"פ 5721/12 בביקר נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (14.8.2012)). ואולם, הבקשה דנן אינה עומדת באמות מידה אמורות אלה. יודגש, כי גם טענתו הכללית של המבקש לפיה אין זה ראוי לעצור נאשם כשהעונש הצפוי לו הוא לכל היותר מאסר על תנאי אינה מצדיקה מתן רשות לערור. אכן, ככלל, תקופת מעצר לא אמורה לעלות באורכה על תקופת העונש הצפוי לנאשם, אך "השערות לגבי העונש הצפוי... הן מסופקות, ומכל מקום אין בהן כדי להחריג את העניין דנן מדל"ת אמותיו של המבקש לכלל עניין עקרוני..." (דברי השופט נ' סולברג בבש"פ 3803/13 אל-סוח נ' מדינת ישראל (30.5.2013) היפים גם לענייננו). לזאת יש להוסיף, כי החלטת בית משפט השלום היא בגדר "החלטת ביניים" שאמנם ניתן לערור עליה (ועל ההחלטה בערר להגיש בקשת רשות לערור לבית משפט זה) אך ככלל המצב הרצוי הוא שהדיון בערר - וכמוהו בבקשת הרשות לערור - יתייחס לכלל הקביעות הנוגעות למעצר עד תום ההליכים ועל כן יידחה עד שיסתיים הדיון בבקשת המעצר לרבות בשאלת אפשרות שחרורו של הנאשם לחלופת מעצר (ראו בש"פ 5234/15



יצחקיאן נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (6.8.2015)). מה גם שבענייננו הצהירה באת כוח המשיבה כי המשיבה סבורה שבנסיבות המקרה יש לשחרר את המבקש לחלופת מעצר, והשאלה איזו חלופה היא שעומדת על הפרק.

7. אשר על כן, הבקשה נדחית.

עם זאת, משהורה בית המשפט המחוזי להקדים הגשת התסקיר, על בית משפט השלום לתת דעתו למשמעויות הנגזרות מכך באשר למועד הדיון שנקבע, בהתאם ליומן בית המשפט.

ניתנה היום, י"ח בתשרי התשע"ו (1.10.2015).

ש ו פ ט